

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. D.**,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,
t. č.,

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021, č. j. KRPA-308551-14/ČJ-2021-000022-ZSV,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem vycestování. Doba

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v podané žalobě namítá nesplnění zákonných podmínek pro jeho zajištění. V lednu 2021 podal žádost o povolení k pobytu v Polské republice, po celou dobu od podání žádosti pobýval tamtéž, přičemž pracoval brigádně na stavbách. Z Polska přicestoval pouze proto, aby vyzvedl svého bratra na letišti, neboť bratr získal české vízum, přiletěl o ČR a požádal žalobce o vyzvednutí. Poté měl žalobce v úmyslu se vrátit do Polska, avšak k tomu nedošlo z důvodu policejní kontroly. Je přesvědčen o legálnosti svého pobytu s ohledem na podanou žádost o pobyt v Polsku. Pokud by to bylo třeba, je žalobce schopen pobývat u svého bratra. K tomu dokládá prohlášení bratra, že se o žalobce po dobu jeho pobytu v ČR postará a zajistí jeho potřeby. Žalobce současně dokládá potvrzení o zajištění ubytování, ze kterého je zřejmé, že má na území ČR zajištěno ubytování na adrese X. Není podle něj pravdou, že existuje nebezpečí, že nebude nadále respektovat uložené vyhoštění a bude činit vše pro to, aby ČR neopustil. Na území ČR se vždy choval řádně, nebyl trestně stíhán. Je připraven splnit podmínky pro uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě opatření dle písm. b) daného ustanovení je připraven složit prostřednictvím bratra finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů na správní vyhoštění. Dle žalobce byl porušen § 3 správního řádu, neboť skutkový stav nebyl zjištěn řádně, § 50 odst. 2 správního řádu, závěr žalovaného není přesvědčivý. Dále měl žalovaný porušit § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce byl povinen vycestovat z ČR ve lhůtě dle výjezdního příkazu. Tak však neučinil, a naopak se až do dne kontroly 21. 11. 2021 nacházel na území ČR neoprávněně. V rámci provedeného výsledku uvedl, že se na území ČR nacházel vědomě za účelem vydělat peníze na operaci otce. Ačkoli měl na začátku roku požádat o pobytové vízum v Polsku, neobdržel ohledně této žádosti žádné rozhodnutí a nadále se přitom zdržoval na území ČR. Jeho následná tvrzení o pobytu v Polsku nelze s ohledem na uvedené považovat za relevantní.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Dne 21. 11. 2021 se žalobce prokázal při kontrole kartou VZP náležející jiné osobě se státní příslušností Uzbekistán. Následně žalobce předložil svůj řidičský průkaz, na jehož základě byl ztotožněn. Dále bylo zjištěno, že byl žalobce žadatelem o azyl a byl mu vydán výjezdní příkaz platný do 11. 3. 2021.
6. Při výsledku žalobce sdělil, že do EU poprvé přicestoval před 13 lety v roce 2008. Bylo mu schváleno pracovní povolení do ČR, která byla jeho cílem. Je zde nepřetržitě s výjimkou jedné návštěvy Uzbekistánu v roce 2011. Od roku 2011 ČR neopustil. Navštívil i jiné země EU, ale pouze krátkodobě jako turista. Pobyt v ČR si řádně prodlužoval, požádal o dlouhodobý pobyt. Byl tenkrát zastoupen a nerozuměl dobře česky, nevěděl, co po něm úřady chtěli. V roce 2013 vinou zmocněnce požádal o prodloužení pobytu pozdě. Následně dostal vízum na strpění, poté ztratil cestovní doklad, zařídil si tedy nový a dostal další vízum. Požádal i o trvalý pobyt, ale ten mu udělen nebyl. Následně dostal v říjnu 2020 výjezdní příkaz. Požádal tedy o azyl, ale žádosti nebylo vyhověno. Žalobě proti neudělení azylu nebyl přiznán odkladný účinek. Následně dostal příkaz k vycestování zřejmě do 11. 3. 2021. Ví, že měl odjet, ale neodjel, protože má v Uzbekistánu nemocného otce, který má rakovinu a žalobce platí

jeho léčbu. Léčba je nákladná. Toto je jediný důvod, proč v ČR zůstal. Po celou dobu pracoval na stavbách jako brigádník, přestože neměl povolení k pobytu ani k zaměstnání. Mrzí jej to, ale nemohl jinak. Chtěl odjet v lednu 2022, kdy měl otec plánovanou operaci, na kterou se snažil vydělat peníze. Bydlí u kamaráda na Praze 2, adresu uvedl, ale nemá ji nikde hlášenou, nemá nájemní smlouvu. Nemá ani označenou schránku. Cestovní doklad ztratil. Hlásil to na ambasádě v Německu, bylo mu řečeno, že žádosti se nyní nevyřizují a má se ozvat na začátku prosince. Má finanční prostředky na živobytí a na vycestování. Na jinou otázku následně odpověděl, že finanční prostředky nemá, má sotva na jídlo. Na konci ledna 2021 požádal o pracovní povolení v Polsku, ale neobdržel doposud žádné informace. Je svobodný, rodina žije v Uzbekistánu. Bratr má krátkodobé vízum, přijel na sezónní práce, poté odjede domů. Když byl naposledy v Uzbekistánu, tak jej vyslýchali kvůli tomu, že byl na fotografii z mešity v Praze. Drželi jej ve vězení a bili. Nechce riskovat návrat do vlasti a odjede do Turecka.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. K obecným námitkám týkajícím se porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že žalobce v žalobních námitkách jednotlivá pochybení žalovaného nespécifikoval, a soud tvrzená porušení nenalezl. Žalovaný řádně zjišťoval skutkový stav, žalobci bylo umožněno se dostatečným způsobem vyjádřit, žalovaný vyšel z odpovídajících podkladů. Zvolené řešení odpovídá okolnostem případu a je adekvátní zjištěným skutečnostem.
9. Podle § 124b odst. 1 písm. b) *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany z území členských států Evropské unie ve lhůtě uvedeně ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen.*
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*

11. Žalovaný uvedl, že žalobce požádal dne 5. 10. 2020 o přiznání mezinárodní ochrany. Řízení bylo zastaveno, načež podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu. Této žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Následně byl žalobci vystaven výjezdní příkaz platný do 11. 3. 2021. Zajištění žalobce odůvodnil žalovaný tím, že žalobce úmyslně z ČR nevycestoval, a naopak zde setrval i po skončení platnosti výjezdního příkazu (11. 3. 2021), což učinil vědomě a jednal v rozporu s právními předpisy. Od 12. 3. 2021 se na území žalobce nachází neoprávněně.
12. Zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu rozhodnutí. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017).
13. K možnosti dle písm. a) výše uvedeného ustanovení žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil povinnosti tam uvedené. Na území ČR nemá žalobce nahlášen žádný pobyt, naopak sdělil, že se zdržuje u kamaráda v pronajatém pokoji. S ohledem na protiprávní jednání žalobce z minulosti a s ohledem na aktuální neoprávněný pobyt dle žalovaného neskýtá žalobce záruku, že bude dodržovat příslušné opatření. K tomu odkázal na nerespektování výjezdního příkazu ze dne 10. 2. 2021. Na území ČR žalobce nemá žádný majetek, finanční prostředky, je reálné, že se bude žalobce vycestování vyhýbat.
14. K možnosti dle písm. b) daného ustanovení žalovaný uvedl, že žalobce sdělil, že nedisponuje žádnými finančními prostředky, proto toto opatření nepřipadalo do úvahy. Současně podotkl, že zřejmě by ani případné finanční prostředky žalobce nebyl v dostatečné výši vzhledem k dřívějšímu protiprávnímu jednání. Navíc si finanční prostředky vydělával nelegálním způsobem.
15. Žalovaný vyloučil taktéž možnost uložení opatření dle písm. c) a d) uvedeného ustanovení a dodal, že žalobce již v minulosti nesplnil povinnost odcestovat, kdy se navíc při kontrole hlídce prokázal nejprve kartičkou VZP bez fotografie vystavenou na jinou osobu uzbecké národnosti.
16. Pochybení žalovaného soud nenalezl. Žalovaný vycházel z tvrzení žalobce uváděných při výslechu, kdy sdělil, že v ČR pobývá u kamaráda v X, adresu však nemá nikde hlášenou a nemá ani označenou schránku. Lze zcela souhlasit s žalovaným v tom, že v případě žalobce zde nevyplývala ze sdělených informací o pobytové historii dostatečná záruka plnění stanovených povinností, jak je předpokládají jednotlivá zvláštní opatření, ani záruka, že žalobce z ČR dobrovolně vycestuje, pakliže měl neoprávněně vědomě pobývat v ČR za účelem financování léčby otce a nelegálně zde pracovat, vše za situace, kdy mu byl vydán výjezdní příkaz po neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jednotlivá zvláštní opatření nemohla být použita, neboť

by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizince bylo efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření neplnil.

17. I pokud by tvrzení žalobce v žalobě ohledně jeho pobytové historie byla totožná s těmi, která uváděl při výslechu, nemohla by dostatečně odůvodnit uložení některého ze zvláštních opatření. Soud se však musí také pozastavit nad značnou mírou odlišnosti tvrzení žalobce uváděných při výslechu a tvrzení v podané žalobě. Příběh žalobce se jeví jako nedůvěryhodný. Z výpovědi žalobce v rámci výslechu vyplynulo, že měl údajně pobývat dlouhodobě na území ČR od roku 2008, kdy mimo jiné poté, co již neměl povolen pobyt, neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Současně žalobce prezentoval jako důvod setrvání na území v ČR onemocnění otce, který žije v Uzbekistánu, kdy se údajně měl snažit v ČR vydělat finanční prostředky na otcovu operaci. Z tohoto důvodu zůstal v ČR, byť si byl vědom, že tak činí neoprávněně. Zároveň zde měl za tímto účelem, taktéž bez oprávnění, pracovat brigádně na stavbách.
18. Příběh uváděný v žalobě je od uvedeného zcela odlišný. V žalobě žalobce prezentuje svůj příběh nově tak, že na začátku roku 2021 měl v Polsku podat žádost o pobytové oprávnění, přičemž od jejího podání měl pobývat v Polsku. Do ČR měl naopak přijet pouze za účelem vyzvednutí bratra na letišti. Uvedl, že k žalobě přikládá prohlášení osoby I. U., kdy uvedl, že jde o jeho bratra, který v prohlášení potvrzuje, že se po dobu pobytu žalobce v ČR o něj postará.
19. V rámci výslechu žalobce sice zmínil, že podal v lednu 2021 v Polsku žádost o pracovní povolení, avšak nehovořil nic o tamním svém pobytu. Hovořil naopak o dlouhodobém vědomém neoprávněném pobytu v ČR za účelem financování léčby otce, což je důvod zcela odlišný od krátkodobého příjezdu z Polska za účelem vyzvednutí údajného bratra na letišti. O bratrovi při výslechu pouze sdělil, že má krátkodobé vízum a přijel za účelem výkonu sezónních prací. Ani sám žalobce tak nemá postaveno na jisto, jaká byla a je situace ohledně jeho pobytu, pokud uvádí pokaždé skutečnosti zcela odlišně. Výše uvedené rozpory v tvrzeních žalobce vedou k závěru o nevěrohodnosti žalobce.
20. Žalobce buď pobýval na území Polska v průběhu údajného vyřizování žádosti o pobytové oprávnění, aniž by zatím toto oprávnění měl, a současně se svévolně vydal do ČR vyzvednout bratra na letiště, nebo pobýval po celou dobu v ČR, taktéž nelegálně. Současně též sdělil, že pracoval brigádně na stavbách. Jméno údajného bratra uváděné v žalobě (I. U., nar. X) je zcela odlišné od jména a příjmení žalobce, což zavdává též pochybnost, zda se skutečně jedná o žalobcova bratra. K žalobě přiloženému prohlášení soud uvádí, že návrhu na provedení důkazu nevyhověl pro nadbytečnost, neboť i kdyby se skutečně jednalo o pravdivé prohlášení skutečného bratra žalobce, nemělo by vliv na závěr soudu o nevěrohodnosti žalobce se zřetelem ke snaze žalobce při policejní kontrole se vydávat za jinou osobu. Zároveň se jedná o zcela nové skutečnosti, které nebyly předmětem správního řízení, přičemž soudní řízení je pouhým přezkumem zákonnosti správního řízení, resp. v něm vydaného rozhodnutí, nikoli pokračováním správního řízení, zde zajištění žalobce.
21. Co se týče zvláštního opatření ve formě finanční záruky, soud uvádí, že k dotazu správního orgánu ohledně toho, zda disponuje žalobce či jiná osoba finančními prostředky, které by mohly být složeny jako finanční záruka, žalobce sdělil, že takové

prostředky nemá. Žalovaný adekvátně tomu zvláštní patření podle písm. b) neuložil. Žalobce teprve v žalobě uvádí, že finanční prostředky by za něj mohla složit jiná osoba, a to ve výši odpovídající nákladům na vycestování. Jelikož ovšem žalobce tyto skutečnosti uvádí teprve v žalobě, jde opět o nové tvrzení nad rámec soudního přezkumu. Zároveň lze uvést, že účelem kauce není saturovat náklady na vycestování, ale zajistit, aby její případné propadnutí státu bylo pro cizince natolik citelné, aby poskytl součinnost při jeho vycestování.

22. Soud konstatuje, že rozpory v tvrzení žalobce jsou takového rázu, že zakládají nevěrohodnost žalobce, což se promítá v naplnění důvodů pro jeho zajištění. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. 12. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.